

РЕШЕНИЕ

№ 7035

гр. София, 28.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 11.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **8792** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.156 и сл.

ДОПК.

Образувано е по жалба на “ ЕЛЕКТРИК- Ц“ЕООД- гр. С. срещу Ревизионен акт № Р-22221423006136-091-001/16.05.2024 година, потвърден с Решение № 1054/01.08.2024 година на Директор на Дирекция “ОДОП“, с който са установени допълнителни задължения по ЗДДС за данъчен период месец 03,04,05,06,07 и 08.2023 година в общ размер на 29 578,21 лева / от които главница в размер на 26 436,78 и лихви в размер на 3141,43 лева/.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на атакувания ревизионен акт. Твърди се, че, в хода на производството органите по приходите неправилно са отказали право на данъчен кредит по фактурите, издадени от доставчиците. Посочва се още, че същият е издаден при съществено нарушение на съдопроизводствените правила в посока събиране на косвени доказателства за липса на реално осъществена доставка, тъй като в хода на ревизионното производство са представени всички относими доказателства за реалността на доставката и е налице необсъждане на всички събрани в хода на производството доказателства и при издаването на РА са допуснати нарушения на материалния закон, като изобщо не е отчетено обстоятелството, че лицето е получател по доставката, както и противоречието на РА с правото на ЕС. Иска се отмяна на ревизионния акт и да бъде признато право на данъчен кредит по тези фактури, както и да бъде отменен ревизионният акт. Претендират се и сторените по делото разноси.

В съдебно заседание жалбоподателят „Електрик- Ц“ ЕООД редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от адвокат И., редовно упълномощена, която поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена. Заявява претенция за присъждане на разноски. Съображения относно основателността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по жалбата-Директор на Дирекция ”Обжалване и данъчно осигурителна практика” при ЦУ на НАП-гр. С., редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт Т., редовно упълномощена, която оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съображения относно неоснователността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки.

Представителят на СГП- прокурор П. изразява становище за основателност на жалбата и моли да бъде уважена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 298/30.12.2009 година на Териториален директор на НАП- С. Ю. С. Т.-С. е преназначена на длъжността- Главен инспектор по приходите при ТД на НАП- С. с И. -Б. считано от 01.01.2010 година.

Със Заповед № 55.12/30.10.2012 година на Директор ТД на НАП- С. С. Т. К. е преназначена на длъжността- Началник сектор „ Ревизии“ при ТД на НАП- С. считано от 01.11.2012 година с И.- Б..

Със Заповед № 2482/24.08.2020 година на Директор ТД на НАП- С. Р. К. Докторова- П. е преназначена на длъжността- Старши инспектор по приходите при ТД на НАП- С. с И.- Б. считано от 02.09.2020 година.

Със Заповед № РД-01-849/31.10.2022 година Директор ТД на НАП наредил функциите на компетентен орган по чл.112,ал.2,т.1 от ДОПК считано от 28.10.2022 година да се изпълняват поименно изброени служители / органи по приходите/ , измежду които и С. Т. К. на длъжност- Началник сектор „ Ревизии“ при ТД на НАП- С. и определил техните заместници.

Със Заповед за възлагане на ревизия от 19.10.2023 година С. Т. К. на длъжност- Началник сектор „ Ревизии“ при ТД на НАП- С. възложила да бъде извършена ревизия на „Електрик- Ц“ ЕООД, определила състава на ревизиращия екип- Ю. С. Т.- С.– Главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията и Р. К. Докторова- П. – старши инспектор по приходите, обхвата на ревизията по видове задължения и по периоди- ДДС за периода 01.02.2023 година-30.09.2023 година, срока, в който следва да завърши ревизията – три месеца считано от датата на връчване на ЗВР.

Последната е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на 30.10.2023 година.

Със Заповед № 3269,12/11.12.2023 година на Директор ТД на НАП-С. Р. К. Докторова – П. е преназначена на длъжността- Главен инспектор по приходите при ТД на НАП- С. с И.- Б. считано от 12.12.2023 година.

Със Заповед за изменение на ЗВР от 29.01.2024 година органът, възложил ревизията- С. Т. К. на длъжност- Началник сектор“ Ревизии“ определил нов срок за завършване на ревизията до 01.03.2024 година .

Заповедта за изменение е връчена на електронния адрес на жалбоподателя на 29.01.2024 година.

На 13.03.2024 година органите по приходите, включени в състава на ревизиращия

екип- Ю. С. Т.- С. на длъжност-Главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията и Р. К. Докторова – П. – на длъжност Главен инспектор по приходите съставили РД № Р-22221423006136-092-001, с който предложили да бъдат установени задълженията на ревизирания данъчен субект по видове и по периоди, подробно посочени в него.

РД е връчен на електронния адрес на жалбоподателя на 19.03.2024 година .

На 29.03.2024 година ревизираният данъчен субект депозирал Искане до ревизиращия екип, с който поискал да бъде удължен срокът за представяне на възражение срещу съставения РД.

С Уведомление за продължаване срока на подаване на възражение Ю. С. Т.-С. продължила срока за представяне на писмено възражение срещу съставения РД до 02.05.2024 година.

Уведомлението за продължаване на срока е е връчено на електронния адрес на жалбоподателя на 31.03.2024 година.

На 16.05.2024 година- С. Т. К. на длъжност- Началник сектор „ Ревизии“ при ТД на НАП- С. и Ю. С. Т.- С. на длъжност- Главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията издали обжалвания РА № Р-22221423006136-091-0014/16.05.2024 година.

РА е връчен на електронния адрес на жалбоподателя на дата 27.05.2024 година .

На 04.06.2024 година дружеството – жалбоподател депозирал жалба до Директор на Дирекция ОДОП срещу съставения РА, а последният с Решение № 1054/01.08.2024 година потвърдил обжалвания РА.

Решението е връчено на електронния адрес на жалбоподателя на 06.08.2024 година .

По делото е назначена , изслушана и неоспорена от страните съдебно- счетоводна експертиза, като в заключението си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите, поставени му като задача, а разпитан в съдебно заседание, експертът заявява, че поддържа заключението си .

Приложения са всички събрани в хода на ревизионното производство доказателства.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба срещу Ревизионни акт за процесуално допустима подадена в срока по чл.156 ДОПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, жалбата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

При проверката законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, съдът следва да извърши преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуално-правните и материално правните разпоредби при издаването му-това са така наречените условия за редовно действие на ревизионния акт, залегнали в разпоредбата на чл.160,ал.2 ДОПК.

Обжалваният Ревизионен акт №Р-22221423006136-091-001/16.05.2024 година е издаден от компетентни органи-това е органът, възложил ревизията- С. Т. К. на длъжност Началник сектор“ Ревизии“- орган, възложил ревизията и Ю. С. Т.-С. на длъжност-Главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията. Между страните няма спор, а и от приложенияте по делото писмени доказателства се установява, че лицето С. Т. К. е заемала длъжността- Началник сектор“ Ревизии“ към датата на издаване на ЗВР и РА и е определена за орган, който може да възлага ревизии по реда на чл.112 от ДОПК въз основа на изрична Заповед на Директор ТД на НАП- С. от 31.10.2022 година. Установено е още, че лицето Ю. С. Т.-С. е заемала

длъжността-главен инспектор по приходите, а и по делото се съдържат доказателства в тази насока. Наред с това е установено, че и другият орган по приходите, включен в състава на ревизиращия екип- Р. К. Докторова- П. към датата на издаване на ЗВР, Заповедите за изменение на заповедите за възлагане на ревизия и и съставяне на РД е заемала длъжността- Старши инспектор по приходите, съответно и Главен инспектор по приходите.

Настоящият съдебен състав намира, че ревизионният акт е издаден от органи по приходите, посочен в нормата на чл.119,ал.1 от ДОПК, в сила от 01.01.2013 година- органът, възложил ревизията и органът по приходите, определен за ръководител на ревизията. Ревизионното производство се образува с издаването на заповедта за възлагане на ревизия/ аргумент от разпоредбата на чл.112,ал.1 от ДОПК. В конкретния случай, ревизионното производство е първо, образувано е на дата 01.11.2022 година

Всички актове в ревизионното производство – ЗВР, РД и РА са издадени от органи по приходите ,които са притежавали квалифициран електронен подпис. Съгласно чл. 3 от Закон за електронния документ и електронни удостоверителни услуги/ заглавието е изменено- преди Закон за електронния документ и електронния подпис/ (Изм. - ДВ, бр. 85 от 2017 г.) Електронен документ е електронен документ по смисъла на [чл. 3, т. 35 от Регламент \(ЕС\) № 910/2014](#) на Европейския парламент и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО (ОВ, L 257/73 от 28 август 2014 г.), наричан по-нататък "Регламент (ЕС) № 910/2014".(2) (Доп. - ДВ, бр. 85 от 2017 г.) Писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ съдържащ електронно изявление. В редакцията, действаща към момента на издаване на ЗВР, РД и РА,съгласно ЗЕДЕП, чл.3,ДВ. бр.[34](#) от 6 Април 2001 година- Електронен документ е електронно изявление, записано върху магнитен, оптичен или друг носител, който дава възможност да бъде възпроизведено.) Писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ. Съгласно чл.4 от ЗЕДЕП, автор на електронното изявление е физическото лице, което в изявлението се сочи като негов извършител. Титуляр на електронното изявление е лицето, от името на което е извършено електронното изявление. Адресат на електронното изявление може да бъде лице, което по силата на закон е длъжно да получава електронни изявления или за което въз основа на недвусмислени обстоятелства може да се смята, че се е съгласило да получи изявлението в електронна форма. По силата на чл.13 от ЗЕДЕП (Изм. - ДВ, бр. 100 от 2010 г., в сила от 01.07.2011 г.) Електронен подпис е всяка информация в електронна форма, добавена или логически свързана с електронното изявление, за установяване на неговото авторство,а квалифициран електронен подпис е усъвършенстван електронен подпис, който отговаря на изискванията на [чл. 16.](#)) Електронният подпис по ал.3 има значението на саморъчен подпис. Страните могат да уговорят, че ще признават стойността на електронния подпис по ал. 1 и 2 на саморъчен в отношенията помежду си.

В конкретния случай [ЗВР](#), както и РД и РА са създадени като електронни документи по смисъла на [чл. 3, ал. 1 ЗЕДЕП](#), по отношение на които с оглед фикцията, установена в ал. 2 се приема, че е спазено изискването за писмена форма. Именно като електронни документи, подписани от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, те са изпратени като електронни съобщения и

върчени на ревизираното дружество по реда на [чл. 30, ал. 6 ДОПК](#) и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред с разпечатка на записа в информационната система. С оглед разпореденото от законодателя в [чл. 184, ал. 1 ГПК](#), приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание [§ 2 ДР ДОПК](#), тези електронни документи са представени на съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната. По определението на [чл. 13, ал. 1 ЗЕДЕП](#) електронен подпис е всяка информация в електронна форма, добавена или логически свързана с електронното изявление за установяване на неговото авторство. Квалифициран електронен подпис, съгласно ал.3 и ал.4 е усъвършенстван електронен подпис, който отговаря на изискванията на чл. 16 и именно той има значението на саморъчен подпис. За да е налице КЕП, следователно е необходимо да е спазено изискването на чл. 16, ал. 1, т. 1, според което той трябва да е придружен от издадено от доставчик на удостоверителни услуги удостоверение за КЕП, отговарящо на изискванията на чл. 24 и удостоверяващо връзката между автора и публичния ключ за проверка на подписа. От изложеното следва, че доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ. Автентичността на всеки един документ /частен свидетелстващ и официален свидетелстващ или диспозитивен/ може да бъде оспорена по реда на [чл. 193 ГПК](#) и в този случай съдът е длъжен да провери дали този документ действително материализира изявление, направено от лицето /органа/, сочен като негов автор или не. По делото са представени Удостоверения, издадени от доставчика на удостоверителни услуги, със съдържанието по [чл. 24, ал. 1 ЗЕДЕП](#), обосновава извод за това, че [ЗВР](#), РД и РА са издадени от посочените в тях органи по приходите и са подписани от тях с КЕП, по отношение на който в ал. 4 на [чл. 13 ЗЕДЕП](#) е въведена фикция за саморъчен подпис.

Наред с това, документите са представени и в електронен вид, като в случая процесуалният представител на жалбоподателя не е оспорил нито представените документи на хартиен носител, нито представения документ в електронен вид.

От така представените заверени преписи на хартиен носител се установява, че актът, издаден като електронен документ е подписан с квалифициран електронен подпис на органа, възложил ревизията - С. Т. К. - Началник сектор "Ревизии" в Дирекция "Контрол" на ТД на НАП - С. и на ръководителя на ревизията - Ю. С. Т. - С. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП - С.. За да е валидно подписан съгласно [чл. 120, ал. 1, т. 8 ДОПК](#) в случаите, когато е издаден като електронен документ ревизионният акт следва да е подписан с квалифициран електронен подпис на органите по [чл. 119, ал. 2 ДОПК](#), така че по силата на законовата фикция в [чл. 13, ал. 4 във връзка с ал. 3 от Закона за електронния документ и електронния подпис](#) /ЗЕДЕП/, електронните подписи да имат значението на саморъчни подписи. В конкретния случай, от доказателствата по делото е безспорно установено, че не само РА, но и ЗВР и РД са създадени като електронни документи и са подписани от лица, които притежават квалифициран електронен подпис.

Ревизионният акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл.120,ал.1 ДОПК задължителни реквизити-името и длъжността на органа,който го издава,номер и дата,данни за ревизираното лице,обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство,мотиви за издаването му, разпоредителна част,в която са определени задълженията на ревизираното лице,пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва,подпис на органа по приходите,който го е издал.Към ревизионния акт е приложен ревизионен доклад,който е вътрешно служебен акт.

В ТР №5 /22. 06. 2015 година на ВАС“ е посочено, че макар че ревизионният доклад е основен акт във фазата на извършване на ревизионното производство, той е процесуален акт по смисъла на чл. 21, ал. 5 АПК. Независимо че разпоредбата на чл. 120, ал. 2, изр. първо от ДОПК сочи, че той се прилага към ревизионния акт и е неразделна част от него, то от това не следва, че законодателят е предвидил изискване волята на издателя на ревизионния акт да се наслажда върху волята на съставителите на ревизионния доклад и в тази кумулативност на двете волеизявления да се упражнява съвместна компетентност за издаването на ревизионния акт“.

Ревизионният доклад е съставен в предвидения 14 дневен срок за съставянето му. Съгласно чл. 117 от ДОПК ревизионният доклад се съставя от ревизиращия орган по приходите не по-късно от 14 дни след изтичането на срока за извършване на ревизията, но съставянето на ревизионния доклад след този срок, не може да доведе до незаконосъобразност на ревизионния акт, защото сроковете за съставянето на ревизионния доклад и за издаване на РА са инструктивни, а не преиклузивни и с изтичането им не се погасява правото на органа да го състави, респективно да го издаде. В този смисъл е и трайно установената и непротиворечива съдебна практика, изразена в редица съдебни решения, измжду които и в РЕШЕНИЕ № 10566 ОТ 11.07.2013 Г. ПО АДМ. Д. № 3654/2013 Г., I ОТД. НА ВАС, РЕШЕНИЕ № 11595 ОТ 19.09.2011 Г. ПО АДМ. Д. № 75/2011 Г., VIII ОТД. НА ВАС, РЕШЕНИЕ № 17370 ОТ 20.12.2013 Г. ПО АДМ. Д. № 5861/2013 Г., VIII ОТД. НА ВАС и редица други решения.

Връчването на ЗВР, РД и РА е станало при спазване на разпоредбата на чл. 29 ал.6 от ДОПК, според която съобщенията се връчват на лицето, негов представител или пълномощник, член на орган на управление или на негов служител, определен да получава книжа или съобщения. В конкретната хипотеза всички актове и съобщения са връчени както на електронния адрес на жалбоподателя. Съгласно, чл.30, ал.6 от ДОПК електронното съобщение се смята за връчено, когато адресатът изпрати потвърждение за получаването му чрез обратно електронно съобщение, активиране на електронна препратка или изтеглянето му от информационната система на компетентната администрация. Съдържанието на електронното съобщение се удостоверява чрез заверена от органа по приходите разпечатка на записа в информационната система. В конкретната хипотеза по отношение на всички ЗВР, РД и РА е удостоверено връчването и по електронен път, за което по делото се съдържат писмени доказателства и то оформени в съответствие с разпоредбата на чл.30, ал.6 от ДОПК. На следващо място, в [ДОПК в частност в разпоредбата на чл.113, чл.117 и чл.120 не са конкретизирани начините на връчване на актовете, издавани в хода на ревизионното производство, но](#) следва да бъде отбелязано, че разпоредбите за връчване и за удостоверяване на връчването на съобщения се намират в общите разпоредби на ДОПК и са приложими и за останалите производства в Кодекса-аргумент от разпоредбата на чл.33 от ДОПК-Приложимост на разпоредбите-по реда и в сроковете, посочени в тази глава, се връчват всички подлежащи на връчване актове, документи и книжа, издавани от органите по приходите и публичните изпълнители, с изключение на актовете, документите и книжата за реализиране на административнонаказателната отговорност, за които се прилага [Законът за административните нарушения и наказания](#). С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че при връчване на актовете и съобщенията, издадени от органите по приходите в хода на ревизионното производство не са допуснати съществени нарушения, които са ограничили както правото на участие на ревизираното лице в производството, така и правото му на защита, и по никакъв начин не може да се говори за нищожен ревизионен акт.

При издаването му, органите по приходите са спазили процесуално-

правните разпоредби.

Ревизионното производство е първо като производството е започнало със заповед за възлагане на ревизия, с която органът, възложил ревизията определил срока за завършването и 3 месеца, считано от връчване на същата, но поради недостатъчност на срока органът, възложил ревизията с една заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия удължил срока на ревизията с още два месеца, като удължаването е извършено в съответствие с разпоредбата на чл.114 от ДОПК. Ревизионният доклад е издаден именно в срока, предвиден за приключване на ревизията, а РА е издаден след изтичане на срока за представяне на възражение срещу съставения РД. Неоснователен е доводът на жалбоподателя и на неговия процесуален представител, че при издаването на ревизионния акт са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила в посока необсъждане на приложените доказателства, които обосновават извод за наличие на реално осъществена доставка. На първо място, соченото нарушение на чл.37,ал.2 от ДОПК-че всички събрани доказателства подлежат на обективна преценка и анализ засяга материалната законосъобразност на издадения РА, а не допуснати нарушения на процесуалните правила. На второ място, за допуснато нарушение на процесуалните правила би могло да се говори само и единствено, ако органът по приходите не е събрал доказателства- и то относими, нещо, което в случая на е налице. На следващо място, дори и да е допуснато нарушение на процесуалните правила при издаване на ревизионния акт, то съдът не притежава правомощия да го отмени на това основание и да върне преписката за ново произнасяне, а е длъжен да разгледа спора по същество и в ДОПК не е предвидена разпоредба, при която съдът, както при ИАА да върне административната преписка на органа, издал обжалвания акт с указания за ново произнасяне.

При издаването на ревизионния акт са спазили материално- правните разпоредби на ЗДДС .

От доказателствата по делото, в това число и от заключението на вещото лице , изготвило съдебно- счетоводната експертиза, неоспорена от страните, което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено е видно, че за процесните периоди от м.03.2023 година до м.08.2023 година основната дейност на дружеството е „изграждане на електроинсталации“.

За данъчен период месец 03.2023 година и месец 04.2023 година доставчикът „ Бестино Билд“ЕООД е издал в полза на жалбоподателя 7 данъчни фактури/ подробно описани в РД и в заключението на вещото лице по номер, дата, данъчна основа и ДДС с общ размер на ДДС – 10 019,40 лева с предмет кабел/ подробно описан във фактурите. В хода на ревизионното производство този доставчик не е намерен на адреса за кореспонденция, като искането е връчено по реда на чл.32 от ДОПК .

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на жалбоподателя ,че ненамирането на адреса за кореспонденция на доставчика, не води до извод,че не е налице реално осъществена доставка, защото [Законът за счетоводството, както и ЗДДС](#) и свързаните с него нормативни актове по прилагането му изискват от търговските субекти да документират по съответен начин извършваната от тях стопанска дейност. Това от своя страна означава, че при извършването на насрещна проверка на доставчик в рамките на данъчната ревизия,той следва да представи всички документи, удостоверяващи извършената от него стопанска дейност. Не намирането на адрес на представител на доставчика, респективно не представяне на поисканите по реда на [ДОПК](#) документи поражда възможността органът по приходите да приеме, че те не съществуват и да преценява само събраните в производството доказателства - [чл. 37, ал. 4 от ДОПК. Доставчикът не е намерен на адреса за](#)

кореспонденция при извършване на съдебно-счетоводната експертиза.

От заключението на вещото лице е видно, че по данни от ИС на НАП гореописаните фактури са отразени в отчетните регистри по чл.124, ал.1 от ЗДДС на „Б. Б. ЕООД и в СД по чл.125, ал.1 от ЗДДС за съответните данъчни периоди с получател „Електрик Ц “ ЕООД, като в хода на ревизионното производство от жалбоподателя са представени процесните фактури, придружени с фискални бонове издадени от ФУ № D./ ФП 36714370, регистрирано на обект „Офис – строителни услуги“, [населено място], [улица], с отразени обороти за периода, а в счетоводството на жалбоподателя „Електрик Ц “ ЕООД получената доставка е отразена, като текущ разход за материали, за основната дейност на дружеството по сметка 601“Разходи за материали“ и съгласно представена Заповед № 1/15.01.2023г. от управителя на „Електрик Ц “ ЕООД – Ц. Х., доставените стоки и материали за дейността се превозват с лично МПС, рег. [рег.номер на МПС] , за сметка на управителя. Заповедта е безсрочна.

Но наличието на данъчни фактури не е и не може да бъде доказателства за реалност на доставката, защото фактурата е първичен счетоводен документ, отразяващ преди нейното издаване данъчното събитие. Последното представлява факт от обективната действителност, с настъпването на който правната норма свързва пораждането на определени правни последици. Липсват доказателства откъде доставчикът е придобил въпросното количество кабели,къде ги е съхранявал, няма място на предаване и приемане, кое лице от доставчика е предало и на кого въпросното количество кабели,кои е натоварил и кога е станало това, още по- малко те да са използвани за икономическата дейност на жалбоподателя и за реализиране на конкретен договор, по който жалбоподателят е страна, няма доказателства за наети складове, където да са се съхранявали въпросните количества кабели, кога и кой ги е предал,натоварил и на кого от жалбоподателя. Обстоятелството, че в счетоводството на жалбоподателя „Електрик Ц “ ЕООД получената доставка е отразена, като текущ разход за материали, за основната дейност на дружеството по сметка 601“Разходи за материали“, не може да доведе до извод, че този доставчик нещо реално е доставил на жалбоподателя, както и липсват доказателства за техническа, материална и кадрова обезпеченост у този доставчик позволяващи му да осъществи доставките, няма никакви доказателства за наличието на ДМА и МПС у доставчика, а само издаването на данъчни фактури, не е и не може да бъде основание за признаване на данъчен кредит по тях. Съгласно установената практика на ВАС е налице разлика между сделка в гражданскоправния смисъл и доставка за целите на данъчното облагане и това и причината законодателят в ЗДДС да употребява понятието доставка. Докато при сделката в гражданскоправния й аспект е необходимо съгласие между страните за пораждане на договорения резултат, то при доставката по смисъла, вложен от законодателя в ЗДДС – чл. 6, ал.1, респ. чл. 9, ал.1 ЗДДС не е достатъчно съгласието на страните по доставката, а нейното реално осъществяване – предаване на стоката или извършването на услугата.Според [чл. 12, ал. 1 от ЗДДС](#), облагаема доставка е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на [чл. 6](#) и [чл. 9 от ЗДДС](#), когато е извършена от данъчно задължено лице и е с място на изпълнение на територията на страната. Начисляването на данъка се извършва от доставчика, който е регистрирано лице за всяка извършена от него облагаема доставка на стока или услуга според [чл. 86 от ЗДДС](#). Съгласно [чл. 25, ал. 2 от ЗДДС](#), данъчното събитие възниква на датата,на която услугата е извършена,/ респективно е прехвърлена собствеността на стоката-чл.25,ал.1 от ЗДДС. Нещо повече дори, следва да бъде посочено, че съгласно чл.8 от ЗДДС услуга по смисъла на този закон е всичко, което има стойност и е различно от стока, от парите в обращение и от чуждестранната валута, използвани като платежно

средство.

И при новия и при отменения ЗДДС въпросът за реалността на доставката е от първостепенно значение за да възникне правото на данъчен кредит за получателя по доставката да ползва право на данъчен кредит. Такава е практиката на С.- не се споделя тезата, че само издаването на фактура е достатъчно, за да се признае правото на данъчен кредит. Наред с това, предмет на доставките е стоки- като една част от тях са твърде специфични. Съгласно [чл. 25, ал. 2 от ЗДДС](#) данъчното събитие възниква на датата, на която услугата е извършена и ли стоката е пердадена Нито в хода на ревизионното, нито в хода на съдебното производство жалбоподателят представи доказателства за реалното извършване на доставките, кои лица са извършили доставките, липсват доказателства на коя дата, кое лице или лица от доставчика са натоварили лекраствата. Наред с това обстоятелството, че са извършени последващи реализации на стоките от страна на жалбоподателя, също не може да доведе до извод, че въпросните доставки са извършени именно от този доставчик, защото никой не оспорва последващата реализация на извършените доставки, но доказателства, че те са извършени от този доставчик по делото липсват. Жалбоподателят не представи цялата релевантна информация относно доставката, при което законосъобразно органите по приходите са отказали право на данъчен кредит по тези фактури от този доставчик и ревизирианият данъчен субект не можа да обори извода на органа по приходите за липса на реално осъществена доставка по тези фактури. За да възникне правото на данъчен кредит съгласно [чл. 68 и сл. от ЗДДС, то следва да бъдат изпълнени визираните в нормата на члр.68 и 69 от ЗДДС предпоставки.](#)

Така описаната фактическа обстановка налага извода, че представените фактури по процесните доставки са лишени от доказателствена сила и не удостоверяват действително получени стоки от ревизираното дружество. В случая се касае за едно формално документиране на сделки и „движение на документи“ без да е налице фактическо изпълнение на доставки на лекарствени продукти. В тази връзка следва да се подчертае, че фактура, която не документира реално осъществена облагаема доставка на стоки или услуги е с невярно съдържание. Издаването и използването от получателя за упражняване на право на данъчен кредит на фактура с невярно съдържание може да се счита за част от данъчна измама, като този смисъл е Решение от 07.12.2010 г. по дело С-285/09, т.49.

Издадените фактури не отразяват реално осъществени доставки между ревизираното дружество и доставчика, няма доказателства какво е прехвърлено, кога и от кого на кого, за да бъде упражнено правото на разпореждане върху неясните доставки, т.е. да се осъществи реална доставка по смисъла на чл.6 от ЗДДС./ като в този смисъл е заключението на вещото лице, изготвило съдебно-счетоводната експертиза-вещото лице е извършило проверка на адреса за кореспонденция на доставчика, но не е открила никой на посочения адрес, не е осъществило контакт с управителя на доставчика и не е могло да извърши проверка в счетоводството на доставчика, като съответно на това не е проверило и счетоводството му.

За да възникне право на данъчен кредит за получателя не е достатъчно само наличието на издадени данъчни фактури и отразяването им в отчетните регистри по чл.124 от ЗДДС, а доказано, че стопанските операции по издадените фактури са действително осъществени, съобразно принципите на чл.4, ал.1, т.5 от Закона за счетоводството - сделките и събитията да се отразяват счетоводно съобразно тяхното икономическо съдържание, същност и финансова реалност, а не формално според правната им форма, т.е. не може да се издаде първичен счетоводен документ

за сделка, чийто предмет реално не е осъществен. Въпреки липсата на легално определение за понятието "произход на стоката" в установената практика за целите на данъчното облагане се приема, че за стока с установен произход се приема тази, за която е доказано наличието на производител или вносител.

По силата на чл.68,ал.2 от ЗДДС правото на приспадане на данъчен кредит възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем. В тази насока ,юридическият факт, с който законът свързва задължението на доставчика за начисляване на ДДС от друга страна възниква правото на данъчен кредит за получателя по доставката и възникването на данъчно събитие. Последното според легалната дефиниция на чл.25,ал.1 от ЗДДС представлява доставка на стоки и услуги , извършени от данъчно задължени по този закон лица, вътреобщностно придобиване, както и вносът по чл.16.По силата на чл.6,ал.1 от ЗДДС доставка на стоки по смисъла на този закон е прехвърлянето на собственост или друго вещно право върху стоката, а съгласно чл.9,ал.1 от ЗДДС доставка на услуга е извършване на услуги. Данъчното събитие възниква на датата , на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена/ чл.25,ал.2 от ЗДДС. В чл.25,ал.6 от ЗДДС е посочено, че на датата на възникване на данъчното събитие данъкът по този закон става изискуем за облагаемите доставки и за регистрираното лице възниква задължение да го начисли, като при липса на данъчно събитие за данъчно задълженото лице не възниква нито задължение за начисляване на данъка, нито право на приспадане на данъчен кредит, а при липса на доставка между доставчика и жалбоподателя, то липсва и основание за включване на данъка в СД. От друга страна неправомерното начисляване на данъка по смисъла на чл.70,ал.5 от ЗДДС е налице, когато не е осъществена доставка на стоки или услуги по смисъла на чл.6 и чл. 9 от ЗДДС, а от там лицето, което го е начислило и посочило в СД, няма право на данъчен кредит и го дължи. На тази плоскост, законосъобразно органите по приходите са отказали право на данъчен кредит по тези фактури и са включили начисления без основание ДДС като дължим от страна на жалбоподателя.

В този смисъл е и тълкуването на чл. чл. 167, чл. 168 и чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО, дадено в практиката на СЕС. Съгласно т. 33 от Решение на Съда на ЕС по дело С-285/11 правото на приспадане по принцип не може да се откаже, ако се установи, че доставките са реално осъществени и предметът им е използван впоследствие в извършваната от данъчно задълженото лице облагаема дейност. По силата на т. 31 и т. 32 от цитираното решение,преценката за наличие на условията за възникване на правото на данъчен кредит се извършва от националната юрисдикция,в съответствие с правилата на доказване, установени в националното право, въз основа на глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото.Данъчнозадълженото лице,което черпи права от претендираното право на приспадане на данъчен кредит следва да установи реалното осъществяване на доставките и използването на техния предмет за целите на облагаемата си дейност. С оглед на това, съвсем законосъобразно органите по приходите са отказали право на данъчен кредит по тези фактури от този доставчик.

СЕС не се споделя тезата, че само издаването на фактура е достатъчно, за да се признае правото на данъчен кредит. В редица Решения на СЕС се обсъжда наличието на установявания за данъчна измама, но в процесния случай органите по приходите не са твърдели за такава, а само за липса на доказани реално осъществени доставки, а само за тяхното документално оформяне. Освен това цитираните решения на СЕС третират различна фактическа обстановка в сравнение с процесния казус и затова те не са относими към него и соченото от жалбоподателя/ по- скоро от неговия процесуален представител грубо нарушаване на принципа на неутралност на ДДС с отказа на данъчен кредит, не е налице, тъй като за

нарушаване на този принцип би могло да се говори само и единствено при доказване на реално осъществяване на фактурираните доставки, нещо, което в случая не е налице. Правото на приспадане на данъчен кредит възниква при сложен фактически състав, правните последици по който могат да възникнат само, ако са изпълнени всички визирани в правната норма предпоставки, като първото съществено условие е да е налице доставка, като законът не свързва правото на данъчен кредит само и единствено с издаването на данъчни фактури, а поставя изискването да са налице реално осъществени доставки. При условие, че са издадени фактури и е начислен данък без да е фактически извършена стопанска операция между посочените лица като доставчик и получател няма основание за възникване право на данъчен кредит/ аргумент от нормата на чл.68,ал.1, т-1 и т.1 от ЗДДС вр.с чл.25,ал.6 от ЗЗДС. По силата на чл.68,ал.2 от ЗДДС правото на приспадане на данъчен кредит възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем. В тази насока, юридическият факт, с който законът свързва задължението на доставчика за начисляване на ДДС от друга страна възниква правото на данъчен кредит за получателя по доставката и възникването на данъчно събитие. Последното според легалната дефиниция на чл.25,ал.1 от ЗДДС представлява доставка на стоки и услуги, извършени от данъчно задължени по този закон лица, вътреобщностно придобиване, както и вносът по чл.16. По силата на чл.6,ал.1 от ЗДДС доставка на стоки по смисъла на този закон е прехвърлянето на собственост или друго вещно право върху стоката, а съгласно чл.9,ал.1 от ЗДДС доставка на услуга е извършване на услуги. Данъчното събитие възниква на датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена/ чл.25,ал.2 от ЗДДС. В чл.25,ал.6 от ЗДДС е посочено, че на датата на възникване на данъчното събитие данъкът по този закон става изискуем за облагаемите доставки и за регистрираното лице възниква задължение да го начисли, като при липса на данъчно събитие за данъчно задълженото лице не възниква нито задължение за начисляване на данъка, нито право на приспадане на данъчен кредит, като при липса на доставка между доставчика и жалбоподателя. От друга страна неправомерното начисляване на данъка по смисъла на чл.70,ал.5 от ЗДДС е налице когато не е осъществена доставка на стоки или услуги по смисъла на чл.6 и чл. 9 от ЗДДС, а от там лицето, което го е начислило и посочило в СД, няма право на данъчен кредит и го дължи. На тази плоскост, законосъобразно органите по приходите са отказали право на данъчен кредит по тези фактури и са включили начисления без основание ДДС като дължим от страна на жалбоподателя и са начисли лихви за забава за несвоевременното внасяне на данъка.

Доставчикът „Ви Ай Ай“ ЕООД за данъчен период месец 05.2023 година и месец 06.2023 година е издал 6 данъчни фактури на жалбоподателя с общ размер на ДДС- 7 541,52 лева, като отново в хода на ревизионното производство този доставчик не е намерен на адреса за кореспонденция, като искането за представяне на доказателства е връчено по реда на чл.32 от ДОПК, не е открито от вещното лице на адреса за кореспонденция в [населено място], [жк], [улица]. От заключението на По данни от ИС на НАП гореописаните фактури издадени през м.05.2023 година са отразени в отчетните регистри по чл.124, ал.1 от ЗДДС на „Ви Ай Ай“ ЕООД и в СД по чл.125, ал.1 от ЗДДС за съответните данъчни периоди с получател „Електрик Ц“ ЕООД фактури с № [ЕГН]/20.06.2023 година с ДО 6545,83 леваи ДДС 1309,17 леваи № [ЕГН]/22.06.2023 година с ДО 6161,67 леваи ДДС 1232,33 леване са отразени в Дневника за продажби на „ВИ АЙ АЙ 23“ ЕООД с получател „ЕЛЕКТРИК - Ц“ ЕООД, а съгласно Справка за актуално състояние на всички действащи трудови договори за период от 01.05.2023 година до 30.06.2023 годинта в „Ви Ай Ай“ ЕООД има четири лица назначени на трудов договор - един

търговски представител и трима на длъжност „шофьор тежкотоварен автомобил 12 и повече тона", а от жалбоподателя са представени процесните фактури, придружени с фискални бонове издадени от ФУ D./ФП 36741599, регистрирано в системата на НАП и в счетоводството на жалбоподателя „Електрик Ц“ ЕООД получената доставка е отразена като текущ разход за материали, за основната дейност на дружеството по сметка 601“Разходи за материали“и съгласно представена Заповед № 1/15.01.2023г./л.83/ от управителя на „Електрик Ц“ ЕООД – Ц. Х., доставените стоки и материали за дейността се превозват с лично МПС, рег. [рег.номер на МПС] , за сметка на управителя. Заповедта е безсрочна, но при извършена Справка в КАТ е установено, че този автомобил не е собственост нито жалбоподателя, нито на управителя на жалбоподателя, на друго лице, което няма връзка с ревизирия данъчен субект, няма и доказателства, че това друго лице е предоставило под каквото и да е форма въпросния автомобил на управителя на жалбоподателя или на самото юридическо лице. Но и тук, издаването само на данъчни фактури не е и не може да бъде основание за признаване на данъчен кредит, защото освен фактурите доставчикът и жалбоподателят следва да притежават доказателства за реалността на доставката- в това число в какво се изразява доставката, кога и на коя дата, кое лице от доставчика е предало на управителя на жалбоподателя или на друг служител въпросното количество стоки ,откъде доставчикът е разполагал с въпросното количество материали, за да може да прехвърли правото на разпореждане с тях на жалбоподателя, кога, къде и какво е предадено на жалбоподателя. Обстоятелството, че доставчикът е включил в отчетните регистри в СД по ЗДДС въпросните фактури, не е и не може да бъде доказателство за реалност на доставката, защото включването на фактурите представлява законово въздигнато задължение на регистрирано по ЗДДС лице да включва издадените от него фактури в СД по ЗДДС, а осчетоводяването на фактурите от страна на жалбоподателя също не може да бъде основание за реалност на доставката още повече, че задължението за водене на счетоводство е на регистрирано по ЗДДС лице, но не води до извод, че е налице реално осъществена доставка. Наред с това, липсват доказателства за това кой е натоварил и кога въпросното количество материали на жалбоподателя, липсват и доказателства, че управителят на жалбоподателя на въпросните дати на издаване на фактурите е осъществил превоз на материалите, от кое място до кое, няма издадени пътни листове или други доказателства, сочещи, че на датите на издаване на фактурите доставчикът е предал, а жалбоподателят е приел материалите и съответно на това е извършен превозът им от страна на управителя на жалбоподателя. С оглед на това и тук законосъобразно органите по приходите са отказали право на данъчен кредит по тези фактури и са начислили и лихва за забава.

За данъчен период месец 07 и месец 08.2023 доставчикът „Джей Ар Ремонт“ ЕООД е издал в полза на жалбоподателя 6 броя данъчни фактури с общ размер на ДДС-/ отново подробно описани в РД по номер, дата, данъчна основа и ДДС и в заключението на вещото лице, изготвило съдебно счетоводната експертиза, неоспорена от страните,което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено. В хода на ревизионното производство този доставчик е представил – договори, процесните фактури с приложени към тях Акт образец 19 за извършените дейности на съответния обект, счетоводни справки и аналитични регистри от сметки 421, 604,605, 501, 411, 4532 и 703 и ведомости, като фактурите са издадени в изпълнение на 2 договора- Договор за извършване на СМР от 17.07.2023 година., сключен между „Електрик Ц“ ЕООД с управител Ц. Х. в качеството му на възложител и „Джей Ар Ремонт" ЕООД с управител Д. Б. в качеството му на изпълнител на СМР на обект в [населено място],, [улица], Жилищна сграда с

магазини и подземни гаражи, Комплекс В. – Мелниците. Договорената цена е 108 000 лева без ДДС, **като е уговорен само за труд**. Срокът за изпълнение на дейностите е една година и Договор за извършване на СМР от 10.08.2023 година, сключен между „Електрик Ц“ ЕООД с управител Ц. Х., в качеството му на възложител и „Джей Ар Ремонт“ ЕООД с управител Д. Б. в качеството му на изпълнител на СМР на обект в [населено място], М. ливади – Жилищна сграда с подземни гаражи. Договорената цена е 31 500 лева без ДДС, **като е уговорен само за труд**. Срокът за изпълнение на дейностите е една година. Представени са процесните фактури, придружени с Акт образец 19 за извършени дейности, съгласно договореното. От приложения Аналитичен регистър на „Джей Ар Ремонт“ ЕООД приходите по процесните фактури са намерили счетоводно отражение при доставчика по дебита на сметка 411“Клиенти“ и по кредита на счетоводна сметка 703“ Приходи от продажби на услуги“ / данъчната основа по съответните фактури/. Начисленият и отразеният във фактурите ДДС е намерил счетоводно отражение по кредита на сметка 4532“Начислен ДДС от продажби“. Фактурите са платени в брой- приложени фискални бонове от регистрирано ЕКАФП, а за извършеното разплащане в брой са съставени счетоводни кореспонденции дебит сметка 501“Каса в лева“ / кредит сметка 411“Клиенти“ - „Електрик Ц“ ЕООД.Относно кадрова обезпеченост „Джей Ар Ремонт“ ЕООД е представил разчетно- платежни ведомости, регистри на сметка 604“Разходи за заплати“ и 605“Разходи за осигуровки“, Книга за инструктаж по безопасност и здраве от които се установява, че за ревизираните периоди , доставчикът е разполагал с 57 лица – строителни работници, назначени по трудови правоотношения, а по данни от ИС на НАП, ПП „С.“ е установено, че са подадени декларации Образец 1 с деклариран данни за м.07. и м.08 за наетите лица по трудови правоотношения, а от подадените отчетни регистри по ЗДДС за периода м.07. и м.08.2023 година е видно, че издадените на „ЕЛЕКТРИК-Ц“ ЕООД фактури са включени в Дневници за продажби и СД на „Джей Ар Ремонт“ ЕООД.В счетоводството на жалбоподателя „Електрик Ц“ ЕООД получената доставка е отразена, като текущ разход за основната дейност по сметка 602“Разходи за външни услуги“.

Но и тук наличието на данъчни фактури и договори по никакъв начин не може да обуслови наличие на реално осъществена доставка, защото фактурите отразяват възникнало преди нейното издаване данъчно събитие, с настъпването на който правната норма свързва пораждането на определени правни последици, а наличието на договори е индичия за възникнали договорни отношения между страните, но не и за реалност на доставката. Нещо повече дори, липсват доказателства, че жалбоподателят е поел какъвто и да е ангажимент в качеството на изпълнител да извърши каквито и да било СМР на посочените в двата договора обекта/ като същият е имал сключени три договора - от 03.01.2023 година с възложител „Асиком“ ЕООД за изграждане на електрическа инсталация съгласно одобрен от СО – Н. проект по част „Електрическа“ за „Многофамилна жилищна сграда с подземен гараж“ в УПИ – I – 2419, местонстта„К. вада“, с административен адрес [улица], от 30.01.2023 година с възложител „Дан Ерланд“ ЕООД за изграждане на електрическа инсталация съгласно одобрен от СО – Н. проект по част „Електрическа“ за „Многофамилна жилищна сграда с магазини е подземен гараж“ в УПИ – Х. –33, кв. 130, „Зона Б-4“, с административен адрес [улица],от 01.06.2023г. с възложител „Манукян“ ЕООД за изграждане на електрическа инсталация съгласно одобрен от СО – Н. проект по част „Електрическа“ за „склад за негорими материали и офис в УПИ – V – 295, кв. И., р-н Н., административен адрес [улица].

Приложените Приемо-предавателни протоколи за извършени от страна на

доставчика СМР по никакъв начин не удостоверяват, че жалбоподателят е бил изпълнител на СМР за посочените два обекта и в договорите по никакъв начин не е индивидуализиран предметът, видът и цената на СМР, които следва да се извършат, представените Приемо- предавателни протоколи към СМР по никакъв начин не могат да удостоверят, че въпросните СМР посочени в тях са договорени и са извършени от страна на доставчика на посочените обекти. Обстоятелството, че доставчикът е разполагал с нает персонал – общи работници, начислил е заплати и е плащал за тях дължимите осигурителни вноски по никакъв начин не води до извод, че доставчикът е разполагал с квалифициран персонал, за да осъществи доставките, още повече, че липсват доказателства кои лица от доставчика на кои дати, какво са извършили и къде. Наред с това, Приемо- предавателните протоколи са подписани от лицето М. С. , който няма никаква връзка с доставчика, а посоченият ЕИК [ЕИК] не се отнася до доставчика, а да друго юридическо лице-, Д. АР И.“, което няма никаква връзка с жалбоподателя. Не се доказва по никакъв начин извършването на каквито и да било доставки на въпросния обект- СМР от страна на доставчика, както и връзка на жалбоподателя в качеството му на изпълнител на въпросните СМР на двата посочени в договорите обекти. Представената Книга за инструктаж по никакъв начин не води до извод, че на въпросните дати, на които са издадени фактурите и най- вече кога са извършени СМР от тези лица, дали са били на съответния обект и да са притежавали необходимата квалификация за да осъществят твърде специфичните СМР, посочени в договорите и в Приемо- предавателните протоколи и на- вече , че жалбоподателят е имал каквото и да било връзка с посочените обекти, още повече да е бил нает като изпълнител или подизпълнител, за да възложи на други лица да осъществят СМР. Счетоводното отразяване на фактурите от страна на доставчика на жалбоподателя по никакъв начин не води до извод, че е налице реално осъществена доставка. Не се доказва на въпросния обект от кого са доставени тези материали, за чия сметка е било закупването на материалите и най-вече връзката на жалбоподателя с тези обекти, при което законосъобразно органите по приходите са отказали право на данъчен кредит по тези фактури от този доставчик и са начислили лихва за забава.

В контекста на изложеното, настоящата съдебна инстанция намира издаденият РА за законосъобразен, отговарящ на условията за редовно действие и предполага отхвърляне на предявената срещу него жалба.

С оглед изхода на спора, претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. В полза на ответника по жалбата следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер, определен по реда на чл.8 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения. Съгласно чл.8,ал.2,т.4 от Наредбата възнаграждението е при интерес от 25 000 лева до 100 000 лева - 2650 лева плюс 8 % за горницата над 25 000 лева, като установеното с РА задължение е 29 578,21 лева и размерът на юрисконсултското възнаграждение възлиза на 3016,26 лева. Следва да бъде посочено, че крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по- късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/

безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт,с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. От своя страна, по правило ищецът и ответникът имат право да претендират разноските ,които са направили в процеса. Отговорността да бъдат понесени направените разноски е обвързано преди всичко с изхода на съдебния спор за съответната страна в процеса. Отговорността за разноските почива на установеното в чл.3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания- съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски

Воден от гореизложеното и на основание чл.160,ал.1 ДОПК,Административен съд-София град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА НА“ ЕЛЕКТРИК- Ц“ЕООД- гр. С. срещу Ревизионен акт № Р-22221423006136-091-001/16.05.2024 година, потвърден с Решение № 1054/01.08.2024 година на Директор на Дирекция “ОДОП“, с който са установени допълнителни задължения по ЗДДС за данъчен период месец 03,04,05,06,07 и 08.2023 година в общ размер на 29 578,21 лева / от които главница в размер на 26 436,78 лева и лихви в размер на 3 141,43 лева/.

ОСЪЖДА „ ЕЛЕКТРИК- Ц“ ЕООД-ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА ДИРЕКТОР НА ДИРЕКЦИЯ ОДОП ПРИ ЦУ НА НАП-ГР.С. СУМАТА ОТ 3016,26 ЛЕВА-ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

На основание чл.138 АПК, препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на 160,ал.6 ДОПК,вр. с чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: